

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПЕВАСИЛЕВЪ - ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.
БРОЯ 1 левъ.

Явна благодарность.

Касапларското Църк. Настоятелство изказва сърдечна благодарность на Шум. аптекаръ Г-нъ Хиню Недевъ за подаренитъ отъ него чифтъ изящно изработени **вбичални корони** за църквата ни.

Нека Богъ дарува нему и на семейството му здраве и животъ и примѣрътъ му послужи за подражание.
с. Касапларъ, 8. VI. 1298 год.

Председателъ: Свещ. М. ПОПОВЪ.

П. Ноевъ — София.

„ПОЛИТИКА и РЕЛИГИЯ“.

Най-после Гр. Петровъ си дава редъ въпроси, а именно: Прилично ли е на духовенството да се занимава съ политика? Или политиката подравя достойнството на черквата и нейнитъ служители? Непременно ли духовенството трѣбва да угажда на управляващитъ, да подържа тѣхната власть, каквато и да бжде тя? Или политиката на духовенството трѣбва да бжде критическа, отъ евангелско гледище, оценка на правителствени действия и разпореждания?

Казахме по-рано, че извращенията на политиката се наричатъ „политиканство“; то не се придържа въ нѣщо възвишено, въ никакъв моралъ, а служи на чужди котерийни цели Политиканството е обществена чума и то разлага народитъ. Типиченъ изразъ на тая болестъ сж думитъ на Людовигъ XIV: „Държавата — туй съмъ азъ“.

Много ясно е, че духовенството не само че не трѣбва да политиканствува, но и рѣзко да осжда тая редъ „управление“, лишено отъ божията правда.

Целитъ на истинската политика, това изкуство да се управлява, сж високи и много широки, споредъ Аристотеля, автора на „Политика“: да се възпитаватъ гражданитъ въ духа на най-широката и възвишена общественость, да се развие у тѣхъ съзнанието, че интереситъ имъ сж близки и преплетени и че за тѣхното постигане, въ името на общото благо, трѣбва да бждатъ сплотени. Външното принуждаване тукъ не е достатъчно. Насилственото изпълнение на исканията на държавата не достигатъ целта. *Необходимо е вътрешно съзнание на общността, доброволна готовность да се служи на общото благо.* Ето защо Аристотель казва, че изкуството да се управлява държавата не е въ грубата сила на правителството, не е въ умението да се навѣва страхъ у народа, а въ *способността да се будятъ най добритъ, човѣшкитъ, граждански чувства у членовитъ на държавата.* Споредъ Аристотеля, не е важно каква е формата на държавата, а до колко дълбоко, здраво всички прояви на общественя и държавенъ животъ сж *легнали върху нравственитъ начала, върху справедливостта, върху исканията на бобродетельта.*

Управлението е добро, когато правителството мисли не да разшири, своята власть, а да запази и разшири правата на народа, да развие въ страната началата на справедливостта, когато правителството гледа на себе си като изпълнителъ на

народната воля, слуга на общественото благо.

Като пояснение за доброто разбирање на политиката, могатъ да ни послужатъ думитъ на нѣмския кралъ Фридрихъ Велики: „Царьтъ — туй е първитъ слуга на държавата“.

А Владимиръ Соловьевъ въ своята книга „Националниятъ въпросъ въ Русия“ казва:

„Туй, дето се дѣли политиката отъ нравствеността, е едно отъ господствующитъ заблуждения, една отъ злинитъ на нашия вѣкъ. Отъ християнско гледище и въ границитъ на християнския миръ, тия две области: нравствеността и политиката, ако не се сливатъ, *трѣбва поне да бждатъ най-тѣсно свързани помежду си*“.

За жалость, въ политиката на християнскитъ народи царува безбожна вражда и раздоръ. За царство Божие тукъ и дума не може да става. За мнозина туй е достатъчно, тѣй е било, тѣй значи трѣбва да бжде. Не може, обаче, вѣчно да мижимъ и пасуваме, особено духовенството, което се е държало далечъ отъ политиката.

Духовенството днесъ има една отъ най-главнитъ грижи, а именно — *политиката*. Кой, ако не то, е длъжно да разчистя и освѣтлява взаимнитъ обществени и държавни отношения, отношенията между правителството и народа, между труда и капитала, между словията, между племената на общото отечество въ духа на оповестеното отъ Спасителя царство Божие? Какъ тукъ пастиритъ могатъ да казватъ: „Не ни трѣбва политика: нашата работа е да се молимъ и да свещенодействуваме?“ Политиката е учение за вѣрата въ правдата Божия, само че не за вѣрата съ думи, а за вѣрата, която *иска да се изпълнятъ заветитъ на Божията правда, както въ живота на отдѣлното лице, тѣй и въ живота на цѣли общества и държави.*

Съ малко думи казано, цѣлата деятельность на духовенството се свежда главно къмъ *политиката*, а не къмъ политиканството. То не се стареа да предугажда волята на властитъ и да угажда на тая воля, а да изяснява все повече и повече развиващия се съ духовния рѣстъ на хората смисълъ на евангелската правда. Да я осществява въ нравитъ, въ всѣкидневнитъ действия на обществото, правителството, на цѣлата държава.

Край.

Янко Абаджиевъ.

За чистотата на гр. Шуменъ.

Епидемическитъ болести и туберкозата въ града ни всѣка година покосаватъ преждевременно живота на много млади хора. Всѣки признава, че една отъ главнитъ причини е водата, която не липсва, но още се точи по старитъ прѣстени кюнци За водопроводната мръжа отдавна е заговорено.

— На дневенъ редъ е да се започне съ нея и дано поне идущето лѣто това, най-важно за града ни дѣло, бжде осществено. Друга една главна причина е варовития камъкъ съ каквото сж застлани нашитъ улици, който камъкъ скоро се обръща на пепель и лѣтно време се пониса на облаци, като разниса съ себе си разни бацили. За павиране на улицитъ се изискватъ много сръдства и време, но това не ни прѣчи да поддържаме чистотата на улицитъ, което е най добрия лѣкъ. Казвамъ улицитъ, защото по домоветъ, колкото нѣкъждъ невежеството и немотията да сж се загноздили, струва ми се, все пакъ, че нѣма домакия, особено българка, която ежедневно да не си почисти жилището и двора. Като казвамъ това не отричамъ, че санитарната власть не трѣбва да надиква на мѣста. Следователно, трѣбва да се обърне по голѣмо внимание на чистотата на улицитъ, които си оставатъ най-голѣмия разсадникъ на болеститъ, а това е право и дългъ на общината и сан. власть. Зимно време снѣга покрива всичко, но какво ще кажемъ лѣтно време? Тръгнете по която и да е улица, навсѣкжде разхвърлени книги, парцали и редъ нечистотии, които вѣтрѣтъ на кълба разниса отъ едно мѣсто на друго, а има мѣста, които просто вонятъ.

Поливането на нѣкои само улици, не значи че е проявена голѣма санитарна грижа, защото поливането само разхлажда, а върху нечисти улици усилва разлагането на нечистотии. Действително, общината има метачи, но колко сж и за какво ли не се тѣ използватъ? Признавамъ, сръдствата сж оскъдни, но това не е оправдание. Не сж нужни само сръдства, трѣбва по вече смѣлость и умѣние.

Не би ли било възможно, да се заставятъ гражданитъ, ако не ежедневно, поне седмично, всѣки да почисти по протежение на кжщата или дюкяна си до половинъ на улицата, а общинскитъ метачи площадитъ, и веднага общинскитъ кола да отнискатъ боклука?

При това, не веднажъ е обръщано вниманието, че особено по ул. „Славянска“, по самия пжтъ и тротоаритъ, освѣнъ подреденитъ маси и столове и предъ всѣка фурна по 5—6 куб. дърва, но предъ много търговски магазини сж складирани сандѣци, варели желѣза и др., които, освенъ че прѣчатъ за правилното движение, но на мѣста сж цѣли огнища на зараза. Надали има *вънкашенъ човѣкъ*, кому-

РАЗМИСЛИ!

Ако си доволенъ и благодаренъ отъ свещеника си и работата му, кажи и на други; ако не си, кажи нему лично.

Каквази колко работа би се вършила отъ нашата църква, ако всѣки нейнъ членъ бѣше точно такъвъ, какъвто си ти?



Добритъ родители всѣкога водятъ децата си въ черква.

Посънешъ една мисль, жънешъ дѣло; посънешъ едно дѣло, жънешъ навикъ; посънешъ единъ навикъ, жънешъ характеръ; посънешъ характеръ, жънешъ вѣчна участь.

Ако майка ми бѣше като нѣкои днесъ махалки въ обществото, бихъ казалъ, че съмъ билъ винаги сиракъ.

то съ влизането въ града, да не му направи първо впечатление това. Даже преди известно време „Пикадоръ“ въ „Варненска поща“ ни усмѣ и това зле излага община и санитарни власти, особено днесъ, когато улицитъ ни трѣбва да бждатъ въ по добъръ порядкъ, а града въ образцова чистота.

За тѣзи сандѣци и варели и др. нѣкой, би ми възразилъ, че

плаща сергийно право. Менъ ми се струва, че за сергии има опредѣлени мѣста, а този, който плаща сергийна такса, не значи, че има право улицитъ да обарне на складове, бирарии и сладкарници.

Ето защо, нека община и санитарни власти влѣзатъ напълно въ ролята си, а ний, гражданитъ, дадемъ своята подкрепа, понеже — се касеа за здравето на всички ни.

ПРАВТА СИ ЗНАЕМЪ. . .

„Да ржководишъ е опасно, а да напжтствувашъ жестоко“, бѣше казалъ единъ отъ нашитъ писатели. Но да изкажешъ своето мнение, струва ми се, не е нито едното, нито другото.

По рано бѣхъ казалъ, че ние падаме главолмно. И, за да потвърдя тия си думи, ще приведа за примѣръ това, което чухъ да се говори между младежъта, тая иладежъ, която е надеждата на бждещето и къмъ която сж обрънати погледитъ на цѣлъ народъ.

По една случайность бѣхъ въ градината и чухъ следното: — Здравей Морицъ! (Името обезателно е благозвучно и модерно, защото крѣщелното име е тѣй просто и дебелашко, че човѣку идва срамъ да го назоваватъ съ него) Какъ си? Вървятъ ли ти далаверитъ?

— Слаба работа. Оня дъртия пергишинъ (баща му, разбира се) отказа да ми даде пари и азъ грозно съмъ я закжсалъ. — Ами ти защо го не заплаши? Кажи му, че ще забѣг-

нешъ и никога нѣма да се върнешъ. Трѣбва да познавашъ психологията на старитъ и да използвашъ тѣхната слабость. Най-после той е длъженъ да те поддържа, защото те е създадалъ. Ако той не е въ състояние да ти даде нѣщо, не трѣбваше да ти дава животъ и съ това да увеличава мизернитъ по свѣта.

Да, така е. Бащата е длъженъ да дава, бащата трѣбва да поддържа, а синътъ само да се нагизди и да скита по тротоари и градини, да флиртува. Бащата е вѣчно длъженъ. А той изнемогва. Въ много случаи, заложилъ всичко, дошелъ почти до разорение, само и само да може да дадена своитъ деца едно по-солидно образование, едно по-стабилно положение въ живота.

Но кой разбира? Хвърляме винаги вината върху другитъ, *защото правата си знаемъ и търсимъ, но задълженията? Тѣ не се отнасятъ до насъ.*

Дим. Кив. Загорски,

цатъ на всѣкжде. Въ всѣка държавна аероплани съ агрономическа целъ ще летятъ надъ гори, ниви и градини въ ролята на инспектори и ще откриватъ шетитѣ и вредитѣ много скоро. Чести въздушни станции ще се установятъ съ всички необходими сигнали и наредби, които да подпомагатъ бързото и правилно аеропланно движение. Презокеанскитѣ прелитания ще престанатъ да бждатъ тема за статии съ тлъсти букви, тъй като не ще сж рѣдкостъ, а нѣщо обикновено.

Но ще могатъ ли всички да се възползватъ отъ аеропланитѣ съобщения? Ще иматъ ли достатъчно сръдства за това? Капитанъ Бърдъ отговаря оптимистично. Въ много мѣста единъ билетъ за пътуване съ аеропланъ отъ единъ градъ до другъ струва по-малко отъ единъ обикновенъ пѣтнички билетъ съ влакъ и се очаква тая цена да спадне съ 50% презъ следващитѣ 15 години.

Нѣма нужда да отправяме взоръ въ бъдещето, за да схванемъ процента отъ истиния летецъ капитанъ Бърдъ. Сжществующитѣ факти силно подчертаватъ едно успѣшно бждеще на авиацията. Днесъ за днесъ човѣкъ спокойно отива на аеропланитѣ гари и по процедура подобна на обикновенитѣ желѣзопѣтни гари, взима билетъ, завѣржава паспорта и полита къмъ цѣлата на пѣтшествието си.

Пѣтуването въ въздуха безопасно ли е? Капитанъ Бърдъ казва, че е и ще стане още по-безопасно. Презъ последнитѣ години всѣка аеропланна случка е бивала съобщавана и критикувана преувеличено въ пресата, а за изминаването на хилядитѣ километри безприпятствено и леко нищо не се поменува. Естественъ е, следователно, страхътъ и предразсѣдка спрѣмо въздушнитѣ съобщения.

Идва, обаче, времето, когато всички спѣнки ще се премахнатъ и въздушнитѣ съобщения станатъ най-безопасни, приятни, бързи и полезни.

До Редакцията на в. „Пастирско дѣло“; ст. София, копие редакцията на в. „Християнски съветникъ“—Варна и в. „Народенъ Будителъ“—Шуменъ.

О. Редакторе,

Молиме Ви да дадете мѣсто въ почитаемия Ви вестникъ на следното изложение:

Настоятелството на Шуменското Околийско свещеническо братство, въ съставъ: председателъ Протоиерей Иванъ Дочевъ и членове свещеници; Н. Ставревъ, Д. Попвасилевъ и Ст. Поповъ, днесъ на 12 юний 1928 година се събра на заседание. За втори пѣтъ презъ този месецъ настоятелството е принудено да се занимава съ постѣпки на братчици, които, като гонятъ свои егонистични цели, не виждатъ и не искатъ да знаятъ, че пакостятъ на свещенството или погубватъ сами себе си, защото излизатъ на публично лѣжесвидетелство. Предметъ за разглеждане въ днешното събрание бѣше статията на шуменския свещеникъ Янко Митковски подъ надсловъ „На кжде отиваме?“, печатена въ брой 23 на в. „Пастирско дѣло“ и бр. 30 на в. „Християнски съветникъ“. Съ тази своя статия младия шуменски свещеникъ Митковски обвинява цѣлото настоятелство въ своеволие. За да създаде настроение сръдъ свещеницитѣ въ своя полза, младия свещеникъ, който е показалъ една престѣпна немарливостъ, като секретаръ на братството презъ цѣли три години, и, вмѣсто да се срамува и мълчи защото съ тази своя немарливостъ е станалъ причина да се ошетятъ братчици съ хиляди левове, излиза да обвинява. Той обвинява:

1) Че бившиятъ касиеръ на братството свещеникъ К. П. Цвѣтковъ съставилъ презъ миналата есенъ протоколъ за ново приеманъ членъ на свещеническата организация покойния Икономъ Радущъ Ганушевъ отъ Шуменъ.

Протоколътъ билъ съставенъ съ дата 16 юний 1927 година, макаръ писанъ презъ м. Септемврий с. г. Свещеникъ Митковски подмѣта даже, че свещеникъ К. е направилъ това следъ като е влѣзалъ въ споразумение съ наследницитѣ на на дѣда Иконома. Необмислено, но много тежко обвинение, кое-

то буди отвращение!

Истината е следната. Още презъ м. юний 1927 година, по нѣколко-кратното настояване на покойния Икономъ Ганушевъ, настоятелството на братството е държало протоколно решение да бжде приетъ за членъ на Съюза сжщиятъ Икономъ. С в е щ е н и к ъ Митковски, като секретаръ, не се е погрижилъ да впише решението по този въпросъ въ протоколната книга и, макаръ покойниятъ и да е внесълъ исканитѣ отъ него суми, които суми сж изпратени въ Съюза оцена 18. VI. 1927 година съ писмо, на което писмо отъ Съюзната канцелария отговоръ не дойде дори до м. октомврий с. г., тази празнота е останала до месецъ Септемврий с. г. Презъ всичкото това време Председателътъ е подканвалъ секретаря на братството, свещеникъ Митковски, да попълни протокола, но и до последния моментъ секретаря не вписалъ решението на настоятелството. Презъ м. Септемврий, следъ четири месечно упорство на секретаря Председателътъ помолимъ другиятъ членъ отъ настоятелството, свещеникъ Константинъ, да впише това решение въ протоколъ № 4-а отъ 16 юний. Това е станало месецъ време преди смъртта на покойния Икономъ. Икономъ Ганушевъ служилъ на църквата 56 години като енорийски свещеникъ. Той бѣше членъ на Съюза още отъ основаването му. Крайна беднотия презъ последнитѣ години, когато бѣ излѣзълъ въ оставка, го принуди да прекъсне членството си. Икономъ Ганушевъ умрѣ на 16 Октомврий 1927 година въ сетня сиромашия. Разходитѣ около неговото погребение още стоятъ открити. Немарливиятъ секретаръ на Братството, свещеникъ Митковски, съ неависването въ протокола отъ 16 Юний решението за новото приемане на дѣда Икономъ въ Съюза, стана причина да се бави посмъртната помощъ на наследницитѣ и до днесъ Вмѣсто да се срами, както казахме, този свещеникъ излиза днесъ да обвинява. И обвинява сега предъ изборитѣ за делегати на конгреситѣ, та съ това да създаде настроение и спечели хора. Така правятъ всички български партизани. Ето какъ съ паметта на стария Икономъ, служилъ 56 го-

дини на църквата, билъ 20 години Архиерейски Намѣстникъ въ Шуменъ, единъ младъ свещеникъ, заслѣпенъ отъ партизанство, жаденъ за първенство, а ленивъ за своитѣ прѣки задължения, се гаврилъ И дѣдо Икономъ сигурно съ тѣга отправя изъ задъ гроба погледа на своя духъ къмъ младото българско свещенство, на което той предаде своя епитрахиль и своитѣ завети! Единъ отъ тия свещеници е и свещеникъ Митковски, който вече петъ години напрѣга сили да изпъкне като водачъ на това свещенство въ шуменско.

2) Свещеникъ Митковски обвинява новия касиеръ, свещеникъ Ст. Поповъ, че безъ негово знание е съставилъ писма, на които поставилъ хвърчащи номера. Случая е единственъ и такъвъ. Изпращатъ се кръстчетата до свещеницитѣ въ духовната околия за 4. XIII-празника на Християнската младежъ. Кръстчетата сж замислили, за да стигнатъ на време, но писмо, което да съобщитъ цената имъ количеството и начина за пласиране, не е пратено. И, ако не замине бърже, поставятъ се свещеницитѣ въ най-трудно положение

Свещеникъ Янко, секретарътъ, обаче, е сръдитъ на всички, заключилъ е входящи и изходящи дневници у дома си и не наблюдава къмъ братствената канцелария — Архиерейското Намѣстничество, макаръ да пращатъ на нѣколко пѣти да го търсятъ, а и касиерътъ лично да му казва да се яви въ канцеларията, за да изведе бързитѣ писма. Защо се сръди днесъ свещеникъ Янко щомъ не е далъ книгата си? Най-после неговиятъ номеръ струва по-малко отъ съвременното получаване объяснителнитѣ писма до свещеницитѣ. Той може да протѣри, че работата за момента е завършена успѣшно и безъ неговитѣ „автентични“ номера.

3) Свещеникъ Янко е водилъ крайно немарливо своята канцелария. За три години нѣма заведени съ неговата ржка нито петъ писма по реда си. Единъ писаръ отъ Намѣстничеството е завеждалъ презъ номеръ презъ два разни писма, между които и такива съ извънредно важно съдържание, често отъ париченъ характеръ, какъвто случай има

пакъ съ дѣда иконома Радущъ Ганушева. Уведоменъ, че ще бжде докладвано всичко това въ годишното събрание, той побърза за веднажъ, въ единъ денъ, за заведе получавани и незавеждани отъ години изоставени писма, като разбърка до крайностъ цѣлата братствена архива, и си даде оставката, като обвини другитѣ въ нередовности. Нѣма по изгодна позиция отъ тази — да си виновенъ, а съ високъ кръсъкъ да обвинявашъ другитѣ въ нередовностъ. Това помага. Свещеникъ Янко съ него печели привѣрженици. Че той партизанствува и въ този случай, се вижда отъ обстоятелството дето цѣла половина година отъ какъ си е подалъ оставката никому не се оплака, въпросъ предъ Митрополитъ и Организация не направи официално, не дочака годишното събрание, въ което да повдигне въпроса, а десетъ дни преди околийското събрание, на което ще ставатъ избори, излиза да обвинява и клевети публично въ пресата. Неговото заявление за оставката му ще се докладва на годишното събрание, което е властно да го освободи отъ длъжностъ. Свещеникъ К. П. Цвѣтковъ е само помолень да води книгата на настоятелството до годишното събрание. Той е членъ отъ контролната комисиия и, естествено, членъ отъ настоятелството не може да бжде. Анкета за дѣлата на този секретаръ, свещ. Митковски, настоятелството ще предложи на общото годишно събрание и безъ неговото желание.

4) Пролѣтното събрание взе решение да държи рефератъ свещеникъ Ст. Поповъ на тема: „Безсмъртието на душата отъ гледището на разума.“ Въ заседанието, когато се нареждаше дневния редъ за лѣтното събрание, настоятелството намѣри, че поставената така тема ще бжде по-добре разгледана отъ едно специално подготвено лице, каквото е известниятъ на всички свещеници Г-нъ Професоръ Д. Дюлгеровъ. Последниятъ е извиканъ съ целъ да могатъ свещеницитѣ отъ Шуменската духовна околия да чуятъ и добиятъ нѣщо за своето образование. Всички свещеници нѣматъ възможностъ да следватъ Университета. За тѣхъ курсове не се уреждатъ. Тогава, макаръ

Никогажъ вече той на искаше да обижда добрата си майка. Колко болезненъ бѣше нейниятъ погледъ, когато изтичаха голѣмитѣ сълзи отъ полузатворенитѣ очи, а после това протекоха по сухитѣ страни на лицето и паднаха върху нежнитѣ бѣли ржце!

Най-яосле той отиде въ своята стаичка, взе си чантата и напусна кжщата. Нещасно момче!.. Майчино око нѣма вече да погледне на тебе, защото животътъ на тежко болната въ хубавата кжща се измѣрваше вече само съ часове. Скоро настѣпи едно кръвоизлияние, което ограби и последния остатѣкъ отъ нейнитѣ сили. И когато момчето, а по късно и бащата, дойдоха въ кжщи, тя спѣше и не трѣбваше да се смущава.

Руси трѣбваше да отиде да си легне, безъ да пристѣпи въ стаята на майка си. Но никакъвъ сънъ не затваряше очитѣ му. То не преставаше да се прислушва. Презъ ноцта до късно вратитѣ се отваряха и затваряха. Понѣкога той дочуваше глухото кашлене на майка си. Нагоре-надолу по стълбитѣ се чуваха стѣпкитѣ на баща му. Единъ файтонъ спре до кжщата. Сигурно пакъ сж викали лѣкаря. И наистина,

нощниятъ посетителъ биде въведенъ въ стаята на майка му. Следъ това настѣпи дълга, доста дълга тишина. Сега вратата пакъ се отвори. Двама мже слизаха по стълбата. По гласа можеше да се разпознае бащата, който питаше: „Нѣма ли вече никаква надежда?“ Съ спокоенъ гласъ на това се отвърна: „Невъзможна е вече всѣка надежда!“

Ноцта се стори на момчето вѣчно продължителна. Когато най-после падна въ стаята първото сияние на разсъмването, то се облече бърже и се вмъкна безпрепятствено въ стаята на болната, защото вратата сега не бѣше дори затворена.

До горния край на кревата седѣше бащата. Едната сиржка той бѣ сложилъ върху очитѣ си, а другата подаваше на сына си, лекитѣ стѣпки на кгото бѣ дочулъ.

— Спи ли мама? — запита Руси, обзетъ отъ страшно предчувствие.

— За винаги, — отвърна бащата съ глухъ, задавящъ се отъ сълзи гласъ,

Съ пронизително ридание момчето се втурна върху кревата. Бащата се опита да го утеши. Но напразно, неговото хълцане не иска да има край, докато съ сила не го сложиха

на леглото и не го приспаха съ наркотични сръдства. Силнитѣ душевни възбуждения и пристѣпи на треска доведоха и Руси до края на гроба. Но силата на младостта победи. Той се привдигна, но остана замисленъ и мраченъ. Отъ тогава насетне често го намираха до гроба на майка му, за който той нѣжно и усърдно се грижеше. Но при всичката грижа, която той полагаше върху своето най-сжпо мѣсто, той не се освобождаваше отъ мжчителното чувство, че е извършилъ единъ грѣхъ и една неправда, които не можеше да се поправятъ, колкото и да се разкайваше за тѣхъ.

Едва що бѣше минала годишнината отъ смъртта на майката, която така мжчително тежеше върху съвестта на Руси, за втори пѣтъ изнасяха изъ сжщата кжща единъ ковчегъ. Траурната процесия тържествено се движеше къмъ гробищата. Никакъвъ цвѣтъ не красѣше вече последнитѣ покоища на човѣцитѣ. Дърветата бѣха голи и само плачушитѣ вѣрби спускаха къмъ гробоветѣ покрититѣ още съ листа свои клони.

Погребваха бащата на Руси. Когато опечаленитѣ се отдалечиха, Руси стоеше самъ между

всички гробни камъни, паметници, статуи и кръстове и се молѣше до отворената гробница на покойницитѣ.

— Сбогомъ, мили татко, — шепнѣше той, когато съ нажалено сърце се отстраняваше отъ неговия гробъ. Той пристѣпи къмъ този на майка си. Предъ душата му веднага се показа всичкото стадание на оня горчивъ часъ, когато той отказа да даде една чаша вода на слабата и болна своя майка. — „Живота ни е най-висшето благо, но отъ злинитѣ най-голѣмата е грѣхътъ“ — шепнѣше той съ въздишка и наведена глава. Ахъ, да би могла и майката въ своя последенъ часъ да му говори така, както бащата: „Руси благодаря ти за синовната обичъ. Ти никогажъ не си ми създавалъ мрачни часове“. Тогава въ неговия животъ не би имало никаква парлива душевна мжка, която никогажъ да не го оставя на мира. Тогава при всѣко свое страдание той съ радостъ би могълъ да си спомня днитѣ на своето детинство.

Отъ младежа стана единъ здравъ и представителенъ мжжъ. Всички, шо го познаваха, го почитаха и обичаха и щастieto му се усмихваше.

По късно си избра една достойна другарка въ живота. Тѣ водѣха щастливъ семеенъ животъ, обиколень отъ нѣколко мили и весели деца. Но, когато цѣлото семейство се събираше, за да отпразнува весело и честито нѣкое домашно тържество, младиятъ сѣпругъ трѣбваше да се измъкне незабелязано отъ кржга на на своитѣ щастливци. Тогава вѣрната му сѣпруга го дирѣше и намираше въ нѣкоя тъмна стая, притисналъ ржката си предъ очитѣ и ронѣйки сълзи, които капѣха презъ прѣститѣ му. На въпроса, кое причинява неговата тѣга, той винаги отговаряше само съ думитѣ: „Моята нещасна майка! Ако дори около насъ нѣма нищо друго, освенъ радостъ, азъ трѣбва да мисля за последния й часъ, когато тя бѣше още въ съзнание и когато единственото нейно дете й създаде тѣга и стана причина да порони едри сълзи“. До края на живота си синътъ не можеше да забрави последнитѣ сълзи на майка си.

Отъ немски
Свещ. Д. Василевъ.

за единъ денъ, прѣчи ли нѣщо да извикаме въ срѣдата си единъ професоръ, когото ще отрупаемъ съ въпроси и ще чумемъ отговоритѣ му? Не само това. Настоятелството има желание и препоръчва за въ бъдеще това да стане система при всѣки удобенъ случай да се призивава на събранията ни професоръ. Кой свещеникъ ще бжде противъ това? Свещеникъ Янко? Има ли нѣщо по добро отъ това решение за всички свещеници въ околията и за самия свещеникъ Янко, който има още твърде голѣма нужда самъ да се учи, като престане да губи младитѣ си години въ партизанство? Съ решението да извика за реферетчикъ Г. Професора Д. Дюлгерова, настоятелството не „плюе“ върху решението на събраниято. То би сторило това, ако би отмѣнило темата на реферата. Но щомъ се вика за реферетчикъ единъ професоръ, съ това свое решение настоятелството само привнася нѣщо полезно къмъ хубавото решение на свещеническото събрание.

Свещеникъ Янко пише още, че като билъ поканенъ да говори по поставената тема за душата не свещеникъ Ст., а професоръ Д. се внасяло деморализация въ организацията. Това се пише единствено, за да се демагогува. Свещеникъ Янко не желае въ случая друго, освенъ свещеникъ Стефанъ да чете рефератъ, та той да го критикува. Това проличава отъ последнитѣ редове на неговата статия Бивали единъ свещеникъ да бжде така дребнавъ и свадливъ? Но на есенъ и тази възможност (да критикува) ще му се даде, стига той да е въ състояние да критикува разумно свещеникъ Стефана, който не се е отказалъ да държи рефератъ.

Настоятелството изказва своята дълбока скръбъ дето е принудено публично да казва всичко това по адресъ на единъ невразумителенъ свой братчикъ, който се е опълчилъ срещу мнозина, безъ самъ да носи едно познание на живота, на задълженията, които е сложила върху него тежката свещеническа служба, безъ да знае още нищо за онова, по което църковната пѣсенъ възклицива: „Сѣ нинѣ что добро или что красно, но еже жити брати въ купѣ!“ (Ето сега, кое е по-добро или по-хубаво отъ това да живѣемъ, брата, заедно—въ единомислие.) Но, може би, ще дойде и такова време нѣкога.

Отъ Настоятелството.

ПАКОСТНИКЪ.

Една обективна преценка на всичко онова, което Свещеническата организация даде на свещенството, сочи недвусмислено на една нерадостна констатация. И наистина, справедливо е да се каже, че, наредъ съ малкото добро, тя (организацията) роди толкова повече зло. — Нека се забележи, обаче, че тази улика е за смѣтка не на организацията, която по принципъ лежи на евангелска почва, но на нейнитѣ водачи. Кариеризмътъ, намѣрилъ добъръ приемъ тамъ горе, за да запази свидното си мѣсто за по-дълго време, извика въ услуга най-мръсното сръдство на нашия политико-общественъ животъ — партизанщината съ свойственитѣ ней демагогия, лъжа и клевета.

Партизанщината, противъ която въ последно време се надава викъ отъ много мѣста може да се дефинира само съ нѣколко думи: Тя е най-срамното „безнравствено занятие“.

Предимно тя гостува у хора, безъ сериозенъ погледъ въ живота, увлича този, у когото нѣма достатъчно развито чувство на духъ и отговорностъ, и служи за храна на онѣзи нещастници, които не познаватъ съвестъ и срамъ. Партизанщината е „смадна калъ“, въ която се кпятъ безумци. Да, такова нѣщо е партизанщината, която нѣкои отъ нашитѣ съюзни водачи ни поднесоха, като придобивка на организацията ни. Какъвъ позоръ, каква гавра надъ онѣзи, които сж призвани да градятъ домостроителство Божие и да се борятъ съ тъмнитѣ сили на „мира сега“? Но, какво да се прави, ние сме вече предъ свършенъ фактъ.

Но, нима не виждате, съюзни водачи на свещенството, че това е така? Ако вие не виждате, ние, обаче, виждаме и скърбимъ до болка. Скърбимъ, че вашитѣ агенти не спиратъ своя маршъ къмъ близката провала.

Вѣрни на това, което имъ поръчахте, тѣ трѣгнаха по панаири и сборове, за да „подготвятъ“ хората си предъ близкото годишно събрание. Всичко е на кракъ — и демагогията, и лъжата, и клеветата.

За да спечелятъ избора и тази година, демагогията научи слугитѣ ви да напишатъ позивъ къмъ селското свещенство, където последното се подканва едва ли не къмъ болшевишки превратъ. (?) Защото какво разбираетъ съ израза си: „Прочее, всички като единъ на изборнитѣ събрания“ („Шум. вѣсти“ бр. 41 отъ 26, V. т. г.) Тази ли е нашата първа задача — да тичае „като единъ“ по изборнитѣ събрания?

Разбралъ, обаче, че това е много смѣло (нѣкой ще да му е казалъ) вашиятъ най-акоратенъ сподвижникъ въ шуменско свещ. Я. Митковски, за да бжде на чисто, гузенъ, сега подученъ отъ другитѣ сплжници на партизанщината — лъжата и клеветата, хвърля вината за позива върху плещитѣ на двама млади, но почетени свещеници отъ О.-Пазарска околия, които нарича „дружбаши и привършеници на крайни течения въ миналото“ („Шум. в.“ бр. 43 отъ 2 юний) Грѣхъ му на душата, ако тя още има мѣсто, незасѣгнато отъ партизанска злъчъ?

Но, не това е нужно, о. Янко, не! . . . Не партизанщина ще окраси нашето пастирско служение. Въместо това, ела при насъ петимата други свещеници въ града и, заедно съ всички други изъ окръга, да залегнемъ по здраво за самообразуването си, което ще ни помогне поне въ това — да се отървемъ отъ униженитето други да ни пишатъ допискитѣ, а ний само да се подписваме.

Самообразуването още ще ни помогне да не изпадаме въ категорията на ония хора, за които писателтъ Гр. Петровъ говори, че сж съ „лунна природа“, т. е., да не бждемъ такива, които, подобно на луна, получаватъ свѣтлина отъ други източници. А не е открито за никого, че свѣтилникъ на твоя животъ е известниятъ Диаконъ Митевъ.

И тѣй, поставай се, о. Янко, да си произведешъ собствен свѣтлина, като се освободишъ отъ **свѣтилото си**. Въ този смисълъ посъветвай и съплжникътъ си, сжщо така тъмно тѣло — което излиза на хоризонта по посока къмъ с. Осмаръ.

Тѣзи си мисли за свещ. Я. Митковски завършвамъ не безъ страхъ, понеже зная народната мъдростъ: „Въ рѣдка калъ не хвърляй камѣкъ“.

Не бихъ се занимавалъ съ този братъ, ако той, подученъ отъ други, не се бѣ втурналъ както по-рано, така и презъ тази пролѣтъ, по панаири и сборове да прави партия между свещеницитѣ и не бѣ излъзълъ въ шуменски, варненски и др. вѣстници да клейми добротото име на другитѣ шуменски свещеници. Колкото да е неприятно за християнитѣ, четци на „Народенъ Будителъ“, да четатъ „разправию между свещеници“, нека се съгласятъ, че е необходимо да се „сдърпа“ понѣкога единъ невразумителенъ човѣкъ, макаръ да носисъ расо. Особно ще бждатъ снизходителни къмъ насъ онѣзи отъ тѣхъ, които отъ близко познаватъ този „малѣкъ“ човѣкъ, способенъ за голѣми пакости и размирия.

Свещ. Ст. Поповъ.

ХРОНИКА.

Негово Високопреосвещенство Св. Старозагорския Митрополитъ ПАВЕЛЪ е избранъ за членъ на Св. Синодъ вмѣсто заболѣлиятъ Пловдивски Митрополитъ МЛК-СИМЪ.

Едно посещение Въ недѣлята на „Всѣхъ Святыхъ“, 10 юний, т. г., по покана на свещеницитѣ, шуменскиятъ народенъ хоръ „Св. Три Светители“, подъ дерегенството на Г-на Зехирова, посети гр. Нови Пазаръ. При отслужване на Божествената Литургия, взема участие и хорътъ на Г-на Зехирова който съ приятното си мелодично пѣние правѣше службата по тържествену.

Следъ отпустъ на църква, по инициатива на църковното настоятелство, биде устроенъ духовенъ концертъ, приходитѣ отъ който сж за въ полза на пострадалитѣ. Преди да почне концерта младиятъ и енергиченъ свещеникъ Атанасий Радусевъ отъ името на църковното настоятелство и Ново-Пазарското гражданство благодари на Г-на Зехирова и хора му, задето не пожали трудъ и спокойствие, а съ готовность се отзова на поканата Той изтъкна и целта на това посещение. Тя е отъ една страна благотворителна, а отъ друга — агитационна т. е. да подбуди новопазарчани щото и тѣ часъ по скоро да си образуватъ църковенъ хоръ.

Следъ това съ нѣколко думи обясни какво голѣмо значение има единъ църковенъ хоръ за Божествената служба.

Съ своето мелодично и сладко пѣние, той въздействува не на тѣлото, а на душата—божествената половина въ човѣка, буди въ нея свети и възвишени чувства, кара я поне за моментъ да се откъсне отъ земното, тленното, преходното и да се принесе въ безконечния миръ, за да бжде въ общение съ Бога и да намѣри тамъ истинско удовлетворение на своитѣ религиозни стремежи.

Концертътъ започна съ Господнята молитва „Отче Нашъ“, при изпѣването на която всички присѣтствующи станаха прави. Следъ това изпѣха се нѣколко църковни пѣсни и накрай, по желанието на публиката, хорътъ изпѣ нѣколко свѣтски пѣсни.

Всѣка пѣсенъ, била тя църковна или свѣтска, публиката изпращаше съ шумни ржкоплѣскания и съ това изразяваше своето възхищение отъ мелодичното пѣние на хориститѣ.

Дано добритѣ отзиви, които ново пазарчени дадова за хора на Г-на Зехирова, го насърчатъ, та той и за въ бъдеще съготовность да се отзовава на подобни покани.

Дълго Ново-Пазарчани ще живѣятъ съ добритѣ впечатления отъ това посещение.

Присѣтствующъ.

Както се съобщи въ миналия брой на вѣстника, свещеницитѣ отъ Шуменската духовна околия на 22 того, идния петѣкъ, ще иматъ конференция, на която професорътъ отъ Софийския университетъ

г. Д. Дюлгеровъ ще реферира на тема: *Душата и нейното безсмъртие отъ ледницето на разума*. Темата е интересна за всѣки мислящъ човѣкъ. Рефератътъ ще се държи въ салона на църквата „Св. Възнесение“ въ града. Начало 8 часа сутринта. Могатъ да присѣтствуватъ всички гражданки и граждани, свободни отъ работа.

Получихме писмо, съ което ни се съобщава, че свещеницитѣ отъ Провадийската духовна околия сж имали конференция на 21 май. Присѣтствувалъ е свещеникъ П. Икономовъ, варненски свещеникъ и епархийски съветникъ, който държалъ рефератъ. Следъ реферата всички свещеници съ своя гостъ се отпразни за дома на Архиеп. Нанѣстникъ въ Провадия, протоиерей М. Апостоловъ, дето била сложена братска трапеза за всички. Нашиятъ дописникъ е съ отлични впечатления отъ свещеницитѣ въ провадийско и тѣхнитѣ архиеп. намѣстникъ. Него го възхитило до вѣрието, което имали помежду си, сговорътъ и единодушието, братскитѣ чувства и обичта. „Провадийци“ могатъ да послужатъ за примѣръ на всички свещеници, завършва дописникътъ.

И преди всичко могатъ да послужатъ за примѣръ на свещеницитѣ отъ шуменската дух. околия, които сж близо 70 души. Половината отъ нашитѣ свещеници сж все млади хора—около и подъ 30 год. Завършили сж семинарски и свещенически училища. Ако всичкитѣ тия свещеници, хора енергични, интелигентни, се групираха въ едно като провадийци, и съ усърдие работѣха за своето самообразование, за своя нравственъ издигъ, за засилване на религиозния животъ въ своитѣ енории и въ цѣлата околия, която включва 5 административни околии и е съ повече население отъ цѣли други епархии, сигурно Шуменъ би застаналъ, като вѣрски право-

славенъ центъръ, на първо мѣсто въ нашата страна. Какво да се пра- за съжаление, като, пакъ по на хора отъ други околии, които сжплатъ по-вече отъ своя дължкъмъ църквата своитѣ топлинѣта въ централното управление свещ. съюзъ, какво да се пра- като тия именно хора аплетоха своитѣ мръжи навни млади свещеници отъ града и околията, отнѣ вниманието имъ отъ прѣвитѣ тѣхъ задачи като свещеници, и ги гажираха за свои агенти, межд-

другитѣ свещеници, та чрезъ тѣ да изтрѣгнатъ гласове на до вѣр, отъ всички свещеници? Ето тѣ млади свещеници, пълни съ енергия, годни за прекрасна работа на църквата, отклониха вниманието си, за да го насочатъ въ сичкия жаръ на душитѣ си печелятъ привърженици за себе и за своитѣ шефове. Всичко то става причина да се губи единодушието между свещеницитѣ. Съ причина, даже, тѣ да забравятъ кѣмъ какво (отговорно) състои принадлежатъ, да се събиратъ по разни мѣста, панаири и сборове, да излизатъ следъ това вѣстници съ безсмислени позиви да оставятъ впечатления у обшество, че въ срѣдата на свещенството сж настанали страшни дори и разцепления. Разбира се, това е дѣло на нѣколко души, а то мислятъ на кѣсо и които по-волята на външни хора, сж склонни кѣмъ бързо папагалско подражане. Но всичко това вреди, прѣчи единодушието, дѣли свещеници хаби часоветѣ на тѣхнитѣ конференции за праздни спорове.

Дългъ на разумнитѣ свещеници въ околията, които сж едно го-мо болшинство, е, за честъта на свещенството, да запазятъ единодушието и да оставятъ настри нѣколко раздорници. Високи дачи има свещенството въ Шуменския окръгъ. Да бждемъ сериоз-

Акционерно Дружество „ЛАДА“ — гр. Шуменъ

ДОКЛАДЪ

на контролния съветъ на Акционерното Д-во „ЛАДА“—Шуменъ до общото събрание на дружеството.

Господа Акционери,

Въз основа на чл. 202 отъ търг. законъ, честъ ни да Ви представимъ настоящия докладъ върху операцията на дружеството презъ операцияционната 1927 година, като донасяме, че отъ провѣркитѣ, които направихме, намѣрихме че операциятѣ сж вѣрно записани по книгитѣ на дружеството и че баланса, както и ведомостъта за загубитѣ и печалбитѣ за 1927 година сж вѣрно извлечени отъ книгитѣ на дружеството. Прочие, молимъ да освободите отъ отговорность управителния съветъ за презъ 1927 година.

гр. Шуменъ, 15 юний 1928 год.

Контроленъ съветъ:

(п.) Анастасъ х. Василевъ
(п.) Стефанъ Димовъ.

БАЛАНСЪ КЪМЪ 31. XII. 1927 г.

АКТИВЪ		ПАСИВЪ	
Каса	312 25	Капиталъ	302 100
Римеси	2081 90	Депозанти	55000
Движими имоти	85197 95	Срочни влогове	29187
Депозити	55000	Акцепти	24000
Прост. полици	500	Фондъ постр. театъръ	4480
Преходни см/ки	2280		
Дебитори кред.	142336 90		
Загуби за 1924 г.	42574 59		
Загуба за 1925 г.	29312 55		
Загуба за 1926 г.	51940 36		
Загуба за 1927 г.	3231		
	414767 40		414767

Смѣтка Загуби и Печалби

къмъ сжщата дата

Общи разноси	5621	Лихви и Комисиони	2390
		Загуби за 1927 г.	3231
	5621		5621

гр. Шуменъ, 15. VI. 1928 г.

Управителенъ съветъ:

(п.) Председ.: В. Иовковъ
(п.) членове: { Хр. Кароловъ
Ив. Делевъ

Контроленъ съветъ:

(п.) Анастасъ х. Василевъ
(п.) Ст. Димовъ